

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSA Monika Koba (sprawozdawca)

ze skargi powoda

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 kwietnia 2008 r.,

w sprawie z powództwa S. K.

przeciwko Wójtowi Gminy C. i Gminie C.

o zapłatę, rentę i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 lutego 2013 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 kwietnia 2012 r.,

1) oddala zażalenie,

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego na rzecz adwokata A. K. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 30 kwietnia 2012 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę S. K. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 kwietnia 2008 r. wydanym w sprawie I ACa .../08, jako nie opartą na ustawowej podstawie wznowienia.

Wyjaśnił, iż powoływane przez skarżącego orzeczenie Obwodowej Komisji Lekarskiej d/s Inwalidztwa i Zatrudnienia w G. z dnia 6 maja 1993 r. nie spełnia przesłanki „nowości” w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., skoro nie zostało wykazane wykrycie tego orzeczenia po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie I ACa .../08 oraz nie dowodzi ono okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy związanych z ustaleniem początku biegu przedawnienia dochodzonych przez powoda roszczeń. Pozostałe podstawy skargi uznał za oderwane od hipotezy art. 403 § 2 k.p.c., skoro koncentrowały się na niewłaściwej wykładni przepisów prawa dokonanej przez Sądy w sprawie objętej skargą, a skarga o wznowienie postępowania nie jest zwykłym środkiem odwoławczym i nie służy do usunięcia błędów dotychczasowego postępowania.

W zażaleniu skarżący kwestionując odrzucenie skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia podnosząc, iż brak wiedzy strony o istnieniu środka dowodowego spełnia kryteria art. 403 § 2 k.p.c. Argumentował, iż nie mógł w toku poprzedniego postępowania przedstawić decyzji z 6 maja 1993 r., nie miał bowiem wówczas świadomości istotności tego dowodu, potwierdzającego powstanie szkody i będącego wyznacznikiem początku biegu terminu przedawnienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo Sąd Okręgowy ocenił, iż decyzja Komisji Lekarskiej d/s Inwalidztwa i Zatrudnienia z 6 maja 1993 r. nie może być kwalifikowana jako środek dowodowy, który mógłby mieć wpływ na wynik sprawy, a z którego strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.).

Po pierwsze, oparcie skargi na podstawie restytucyjnej późniejszego wykrycia środków dowodowych jest możliwe jedynie gdy są to dowody, które

istniały w czasie trwania prawomocnie zakończonych postępowania, jednak nie były znane stronie i z tego powodu nie mogły być przez nią wykorzystane. Tymczasem skarżący nie kwestionuje, iż decyzja z 6 maja 1993r była mu znana w toku prawomocnie zakończonych postępowania.

Po drugie, niemożność powołania środków dowodowych w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość, ich powołania w prawomocnie zakończonym postępowaniu, a strona tego nie uczyniła na skutek opieszałości, zaniedbań, zapomnienia lub błędnej oceny potrzeby ich powołania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, Lex Polonica nr 396178; z 24 czerwca 2009 r., I CZ 32/09, Lex nr 584194; z 10 lipca 2009 r., II CZ 30/09, Lex Polonica nr 3026174; z 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, Lex nr 686067). Natomiast z twierdzeń skarżącego wynika, iż nie tylko znał decyzję z 6 maja 1993 r., ale miał możliwość jej złożenia, jednak błędnie ocenił potrzebę jej powołania, nie mając świadomości jej wagi dla rozstrzygnięcia sprawy.

Po trzecie, późniejsze wykrycie musi obejmować takie okoliczności faktyczne, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Trafnie Sąd Apelacyjny ocenił, iż w okolicznościach sprawy wpływ taki nie występuje, skoro uzyskanie przez skarżącego 6 maja 1993 r. orzeczenia o zaliczeniu do drugiej grupy inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia, przy stwierdzeniu, że inwalidztwo istnieje od 1986 r., pozostaje bez znaczenia dla upływu dziesięcioletniego terminu przedawnienia na podstawie art. 442 § 1 k.c.

Po czwarte, art. 403 § 2 k.p.c. nie obejmuje środków dowodowych, które zostały powołane przez stronę w prawomocnie zakończonym postępowaniu, ale nie stały się przedmiotem oceny sądu z uwagi na ich nieistotność, wskutek zastosowania przepisów zobowiązujących lub upoważniających Sąd do pominięcia dowodów spóźnionych, albo podlegały ocenie, ale niesatysfakcjonującej skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 października 1980 r., I PO 12/80, Lex Polonica nr 321487; z 29 marca 2007 r., UZ 3/07, OSNP 2008/11-12/178; z 28 października 2011 r., I CZ 115/11, Lex nr 1084695). Tymczasem decyzja z 6 maja 1993 r. mająca w zamierzeniu skarżącego stanowić nowy środek dowodowy w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. została przez niego złożona jako

załącznik do pozwu z 26 stycznia 2006 r. (k. 4), w prawomocnie zakończonych sprawie co wyklucza jej kwalifikację jako środka dowodowego mającego stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Z przytoczonych względów na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. zażalenie należało oddalić.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art.29 ust.1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2009 r. Dz. U Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) oraz § 13 ust 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).